

Τζώτζης Βασίλης

Έχει επανέλθει -από αναπάντεχα έως προβοκατόρικα- στο αστικό ειδησεογραφικό προσκήνιο η είδηση για τα πιθανά -μάλλον απίθανα- σενάρια περί «εισβολής» στο Νομισματοκοπείο του κράτους, τις ταραγμένες εκείνες ημέρες του Δημοψηφίσματος. Αφορμή έχει σταθεί [η συνέντευξη του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος κ. Γιάννη Στουρνάρα στον ΣΚΑΙ](#).

Γιατί τέτοια εμμονή σε αυτή την είδηση;

Η είδηση μοιάζει να έρχεται και να επανέρχεται, η επίκληση μιας τέτοιας εικόνας είναι πολύ συχνότερη του αναμενομένου από τα αστικά επιτελεία. Γιατί όμως;

Η αστική τάξη της χώρας κατάλαβε κάτι σημαντικό από το Δημοψήφισμα του Ιουλίου, **πως ΔΕΝ είναι ανεκτό ούτε να περνά από το μυαλό των «από κάτω» ότι μπορούν να αμφισβητούν τις στρατηγικές της επιλογές**. Το μαζικό ΟΧΙ άνοιγε ένα ΡΗΓΜΑ, μια χαραμάδα από την οποία πέρασε μια ακτίδα φωτός, ικανή να γονιμοποιήσει διαδικασίες πέρα και έξω από τα κυρίαρχα σχέδια. Αυτό το ρήγμα έπρεπε να κλείσει πάση θυσία, να μην συνειδητοποιηθεί ούτε στοιχειωδώς πως υπάρχει και ένας άλλος δρόμος για την ελληνική κοινωνία, χωρίς Μνημόνια - Χρέος σε ρήξη με Ευρώ - Ε.Ε..

Η εικόνα της «εφόδου» στο Νομισματοκοπείο του Κράτους ήταν/είναι η μόνη η οποία -σε μαζική κλίμακα- εγχαράχθηκε ως συγκεκριμένη -υλική- ενέργεια μαζών που παλεύουν για το δίκαιό τους. Όσο και αν μας αρέσει να μιλάμε στην αριστερά για τη θεωρία, για τα προγράμματα, για την Τακτική και τη Στρατηγική **η ΜΟΝΗ ΕΙΚΟΝΑ που έδειχνε συγκεκριμένα και κατανοητά στους απλούς ανθρώπους το δρόμο για την αναμέτρηση με την κοινωνική βαρβαρότητα ήταν αυτή ΚΑΙ ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ**. Αυτό είναι που θέλουν να γελοιοποιήσουν οι απολογητές του συστήματος, οι όψιμοι υπερασπιστές των θεσμών και της Δημοκρατίας. Να «πνιγεί στην κούνια» μια αλυσίδα εικόνων - σκέψεων - παραστάσεων ικανών να αναδυθούν στο λαϊκό υποσυνείδητο, γονιμοποιώντας -υπό όρους-

ταξικά ένστικτα και διαθέσεις.

Ναι, ο Λένιν και οι Μπολσεβίκοι εφόρμησαν στα χειμερινά ανάκτορα και στους ουραμούς. Μοιάζει όμως αυτή η έφοδος τόσο μακριά χρονικά και χωρικά, φανταζόμαστε τόσο ώριμες τις συνθήκες του τότε που σχεδόν αυτόματα θεωρούμε την επανάσταση ως Λογική – Γραμμική συνέχεια και ΟΧΙ ως ΤΟΜΗ. Ας προβληματιστούμε αν πρέπει να υπερασπίσουμε τις δικές μας -αναγκαίες- εξορμήσεις στο σήμερα -στο 2016-, στο Νομισματοκοπείο και αλλού. Αν πρέπει να σηκώσουμε το γάντι που προκλητικά μας πέταξαν;

Θέλουμε να καταλάβουμε το νομισματοκοπείο;

ΝΑΙ, ΦΥΣΙΚΑ και ΘΕΛΟΥΜΕ και ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ! Θέλουμε και πρέπει να καταλάβουμε όχι μόνο τον κουμπαρά της κυρίαρχης τάξης, αλλά και τις τράπεζες, τα ΜΜΕ και τις μεγάλες επιχειρήσεις στρατηγικής σημασίας, τα νευραλγικά κέντρα κινητοποίησης του κατασταλτικού μηχανισμού κλπ. Στην Ιστορία υπάρχουν στιγμές (Επαναστατική κατάσταση) όπου μπορεί να ανατραπεί η βασική σχέση της Εξουσίας, αυτή του μονοπωλίου της βίας.

Φυσικά τον Ιούλιο του 2015 τις ημέρες του Δημοψηφίσματος ΔΕΝ υπήρξαν τέτοιες δυνατότητες. ΔΕΝ πρόκειται όμως να υπάρξουν ΠΟΤΕ αν μας «κόβονται τα πόδια» και μας «λούζει κρύος ιδρώτας» από την αναφορά και μόνο εικόνων κοινωνικής όξυνσης. ΔΕΝ είμαστε μύστες κάποιου ένοχου πόθου, ούτε κοκκινίζουμε ντροπαλά όταν μιλάμε για τους στρατηγικούς μας σκοπούς ή για τις μεθόδους με τις οποίες αυτοί θα επιτευχθούν. Παλεύουμε για μια κοινωνία όπου ΔΕΝ θα υπάρχει εκμετάλλευση, ο πλούτος θα ανήκει στους πραγματικούς του παραγωγούς, η χλιδή και ο πλουτισμός θα απαγορεύεται γιατί πολύ απλά ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΔΕΝ ΘΑ ΤΡΩΕΙ!!! Να το ξαναπούμε; Στην κοινωνία που οραματιζόμαστε θα κοπούν τα Πάρτι σε τουριστικά θέρετρα, σε κόττερα και επαύλεις, οι Σαμπάνιες και το χαβιάρι για τους λίγους και η ακραία εξαθλίωση από την άλλη πλευρά της πυραμίδας. ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΔΕΝ ΤΡΩΕΙ!

Την ώρα που κρίνονται τα προαιώνια δικαιώματα της αστικής τάξης στην εκμετάλλευση και στο θησαυρισμό, ΔΕΝ υπάρχει χώρος για Τηλεοπτική μετάβαση στο Σοσιαλισμό με απανωτές συνεντεύξεις. ΟΥΤΕ δικαστικός δρόμος προς την αταξική κοινωνία. Ο αδυσώπητοι νόμοι του κοινωνικού αγώνα έχουν τη δική τους λογική και αλίμονο αν δεν είμαστε αποφασισμένοι να δώσουμε αυτή τη μάχη ως το τέλος. Οι συγκεκριμένες και άψογα σχεδιασμένες ενέργειες του παράκεντρου της εξουσίας, το οποίο φαίνεται να έδρασε υπό το φόβο των λαϊκών αντιδράσεων από τη μετατροπή του περήφανου “ΟΧΙ” σε ένα ιταμό “ΝΑΙ”, αποδεικνύει πως η λαϊκή βούληση και η Δημοκρατία είναι σεβαστές μόνο στην περίπτωση

που ΔΕΝ αμφισβητούν τα ιερά και τα όσια των Καπιταλιστών.

Υστερόγραφο «Μαρξισμός και ΕΞΕΓΕΡΣΗ»

«... Και για να αντικρίσουμε την εξέγερση μαρξιστικά, δηλαδή σαν τέχνη, πρέπει ταυτόχρονα, χωρίς να χάνουμε ούτε λεπτό, να οργανώσουμε το επιτελείο των εξεγερμένων τμημάτων, να κατανείμουμε τις δυνάμεις, να κινήσουμε τα πιστά συντάγματα **στα πιο σπουδαία σημεία**, να κυκλώσουμε **την Αλεξαντρίνκα**, να καταλάβουμε **την Πετροπάβλοβα**, να συλλάβουμε **το Γενικό Επιτελείο** και **την Κυβέρνηση**, να στείλουμε **ενάντια στους ευέλπιδες και στην «άγρια μεραρχία» τμήματα έτοιμα να πέσουν, παρά να αφήσουν τον εχθρό να κινηθεί προς τα κέντρα της πόλης**. Πρέπει να κινητοποιήσουμε τους ένοπλους εργάτες, να τους καλέσουμε σε αποφασιστική, ύστατη μάχη, να καταλάβουμε αμέσως το τηλεγραφικό και τηλεφωνικό κέντρο, να εγκαταστήσουμε το δικό μας επιτελείο της εξέγερσης κοντά στο τηλεφωνικό κέντρο, να συνδέσουμε τηλεφωνικά το επιτελείο με όλα τα εργοστάσια, με όλα τα συντάγματα, με όλα τα σημεία του ένοπλου αγώνα κτλ...»

Β.Ι. Λένιν στις 13 – 14 Σεπτεμβρίου του **1917**